

Fotos, mentides i periodistes complaents

Les fotografies aparegudes aquestes darreres setmanes als mitjans de comunicació que mostren la pràctica de la tortura a l'Iraq semblen haver obert la caixa de Pandora. L'impacte de les fotografies ha desvetllat de cop el rebuig envers la tortura. Les imatges de veuació i àudio han escandalitzat sobradament el conjunt d'opinionadors, presentadors, columnistes i polítics.

Aràbia, com acostuma a passar sovint, aquest cas és com l'arbre que impedeix que es vegi el bosc. Ha calgut la filtració d'aquestes fotos, i segurament alguns interessos que n'han fet possible la publicació, perquè la gent conegui l'existència de la pràctica de la tortura al món occidental. Un fet denunciat a molts indrets del món, també als Països Catalans, però que únicament un cop en moltes dècades ha aconseguit superar el silenci i indiferència mediàtics.

La tortura fou un mètode sistemàtic i premeditat utilitzat contra els rebels algerians que lluitaven contra l'ocupació francesa, però no existia per a la premsa de la República. Aquest exemple és indicatiu de com al país posat per alguns com a paradigma de les llibertats individuals no només s'emprava la tortura amb finalitats polítiques, sinó que també s'hinegava i s'hi emmascarava aquesta realitat a través d'un «consens» de les elits dirigents. El consens esdevé, per tant, connivència ideològica.

És clar que aquest fet està relacionat amb la doble moral que practica l'estat més o menys «democràtic» del món occidental: els drets i llibertats vindrien a ser com aquells drets constitucionals que tots coneixem sobre l'accés a l'habitatge, al treball o la salut. Els valors formals del món occidental, per qüestions ideològiques i culturals, ja no contemplen l'espectacle del martiri ni les execucions públiques com a postius -tot i que a l'estat d'Iraq la tortura hagi estat fins fa no gaire legal-

ment institucionalitzada i que encara als EEUU les execucions de reus siguin el baluard del control social; però el poder polític-militar que regia a aquests estats, que necessita d'aquesta violència per perpetuar el seu ordre, se les ha empenyat per continuar exercint aquesta violència ancestral, tot i que ara no es mostra, sinó que s'invisibilitza: els bombardeigs actuals que acaben amb milers de vides civils només són uns jocs de llums televisats; la tortura, versió moderna, tot i que més sàdica i destructiva, del martiri medieval, ha esdevingut una tècnica estudiada de destrucció personal que quasi no deixa rastres físics i que eufemísticament anomenen «incomunicació», «situació de pressió» o «legislació especial».

Paradoxalment, allò que més ha indignat d'aquestes fotos ha estat el contingut vexatori envers els detinguts. A aquestes imatges només són la punta de l'iceberg. La tortura consisteix en un mètode continuat i premeditat de destrucció personal en què s'utilitzen tècniques com els cops al cap i l'afíxia, l'impediment de la son i l'extenuació física, la pressió psicològica, etc., impossibles de mostrar a través d'una fotografia. En canvi, cap d'aquests opinadors i periodistes ha mostrat el mínim interès a investigar gaire qui ha dissenyat els manuals i mètodes de tortura aplicats a l'Iraq. La denúncia de la fotografia no ha passat de l'anècdota indignatòria.

No ens enganyem. L'aparició de la fotografia digital no acabarà amb aquesta xacra, com tampoc els missatges de text van determinar la retirada de les tropes espanyoles ocupants a l'Iraq. No ens podem quedar només en l'anècdota, ja que aquesta percepció ens abocaria a l'engany. El consens polític, jurídic i mediàtic fa possible la pervivència de la tortura, a l'Iraq i aquí. Sense voluntat política no es pot eliminar la tortura. I podem estar ben

segurs que a l'Iraq ocupat, tot i l'escàndol, es continua torturant els detinguts ara mateix. Que els militars torturadors que apareixen a les fotos hagin estat condemnats a un any de presó és un símptoma que res ha canviat. Que els estats involucrats a l'ocupació militar de l'Iraq no hagin promulgat lleis que perseguixin la qüestió sacra i reanuncia noves vulneracions dels drets humans.

L'Esquerra Independentista coneix molt bé aquesta connivència entre el poder polític, jurídic i mediàtic que empara i fa possible la pràctica de la tortura. Durant anys l'anomenada «legislació especial» ha estat reservada per reprimir les organitzacions independentistes que s'enfrontaven al franquisme. Els militants independentistes hem conegut aquesta tortura de manual utilitzada amb l'objectiu de destruir-nos individualment i col·lectivament. També hem conegut, des de la nostra reivindicació, la negativa política continuada a la derogació de les lleis que encobrien aquesta pràctica. Una situació perpetuada de la tortura que encara es manté, amb l'escamot que suposés el que el govern espanyol, que durant tants anys se n'ha servit, compti amb el suport d'uns partits que s'autodenomenen independentistes o progressistes. També hem conegut un tractament mediàtic que legitimava la repressió o que censurava qualsevol denúncia de tortures. Així, no ens sorpren gens que els periodistes que fa uns dies claquessin indignats per les veuacions que apareixien a les fotos emmudides de cop quan es tracta de parlar de les Abu Ghraib que tenen més a la vora. Fins i tot hem conegut opinadors de premsa apòlogues de la tortura, que ja no tan sols negaven aquest fet sinó que el legitimaven. En definitiva, què hem de pensar d'un Estat on els Guàrdies Civils que van torturar 31 independentistes el 1992 són immediatament decorats i els periodistes, juges i polítics hi assenyeixen?

A través de l'adreça electrònica, info@defensadelaterra.net, podeu sol·licitar la versió electrònica de La Veu.

Desitjaria col·laborar en l'edició de La Veu del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

☐ 7,5 euros ☐ 12 euros ☐ 30 euros

Nom: Cognoms: Telèfon:

Adreça: Població: DP:

Entitat d'estalvi: Oficina: DC: Compte:

Entitat: Oficina: DC: Compte:

Signatura:

Apartat de Correus núm. 425 - 08200 SABADELL - Adreça de Correu Electrònic: info@defensadelaterra.org

L'Esquerra independentista avança amb la CUP

Quan encara no hem entrat en la campanya electoral de les eleccions europees, ja es pot fer una valoració (per força parcial) de la decisió de concórrer-hi. A hores d'ara, se'n fa evident l'encert que, en relació amb els objectius fixats, va suposar la decisió de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP) de concórrer a les eleccions europees del proper 13 de juny oferint al conjunt de l'Esquerra Independentista un paraigua polític, un aixopluc, una eina d'intervenció que fins ara no posseïa.

Amb aquesta participació es persegueix fonamentalment dos objectius:

-D'una banda, fer arribar el projecte polític d'unitat popular al màxim de racons del nostre territori nacional, afavorint la creació de noves CUP i fent palesa la possibilitat real de desplegar una tàctica i una estratègia polítiques de ruptura democràtica respecte dels estats ocupants.

-D'altra banda, es pretenia dotar l'Esquerra Independentista de veu pròpia per deixar ben clar el nostre rebuig al projecte de qualsevol Constitució Europea sorgida de la defensa dels interessos del capital i a qualsevol intent de regeneració de l'Estat espanyol que no posi com a punt de partida l'exercici del Dret d'Autodeterminació.

No fem electoralisme. Som plenament conscients que la quantitat de vots que puguem arreplegar quedarà molt lluny de la necessària per obtenir representació en un Parlament Europeu, que, d'altra banda, no és res més que

un instrument de maquillatge d'un engranatge antidemocràtic en què el gran capital imposa les seves polítiques socials i econòmiques, al marge de la participació i dels interessos populars.

El nostre plantejament és aprofitar aquesta conjuntura per al reforçament ideològic i organitzatiu de l'Esquerra Independentista, consolidant d'una banda les estructures de lluita política a nivell municipal i institucional i refermant el nostre discurs polític de ruptura i d'aposta per la construcció d'una societat socialista en uns Països Catalans sobirans i compromesos en la construcció d'un món més lliure i més just.

I val a dir que, de fet, en part ja ens n'hem sortit: la notícia de la participació de la CUP en les eleccions europees ha estat un reuissu sense precedents per al conjunt de l'Esquerra Independentista. Arreu del nostre territori nacional, persones i col·lectius identificats amb els nostres plantejaments s'han posat les piles i han posat en marxa una acció política unitària que no es veia des de feia dècades.

La implicació de persones que fins ara duïen una activitat bàsicament local i la creació de comitès locals i comarcals de suport, que abasten per primer cop diferents poblacions del País Valencià i noves comarques principatines i alguns dels quals tindran continuïtat en la posada en marxa de noves CUP, cal valorar-ho positivament, independentment dels escrutinis que s'obtinguin.

La participació en les eleccions ha ofert també la possibilitat de donar a la campanya contra la constitució europea una dimensió política i social i una orientació estratègica que

haguessin estat impensables en plataformes més àmplies, on s'ha de treballar amb sectors incapaces de comprendre que l'independentisme no és pas un moviment social ni que les llibertats i les reivindicacions no poden ser situades totes al mateix nivell.

Sense cap mena de dubte, aquesta serà la campanya amb més incidència contra aquesta nova agressió jurídic-política, la qual cosa demostra el potencial del nostre moviment. La lliçó que n'hauriem d'extreure hauria de ser que als Països Catalans només l'Esquerra Independentista pot encapçalar un moviment de ruptu-

ra nacional i social i que no ens hem de deixar d'enlunyar per alguns moviments socials que puguin tenir un èxit i una incidència conjuntural i, de vegades, èfimer. Per això, hem de prendre les nostres decisions en funció de les nostres necessitats i objectius, no pas en funció si agradaran més o menys a determinats sectors

organitzats que no formen part de l'Esquerra Independentista, molts membres dels quals acaben votant opcions reformistes (ICOERC). Evidentment, l'endemà del 13 de juny s'haurà de fer una valoració més global i més acurada d'aquesta intervenció política, ja que disposarem de molts més elements per a l'anàlisi.

Tanmateix, passi el que passi, a partir d'aleshores caldrà continuar debatent, dibuixant i tirant endavant els dos grans reptes pendents del nostre moviment: la construcció d'una eina d'intervenció política a nivell de masses i la conformació d'una direcció estratègica per al conjunt de l'Esquerra Independentista.

arreu de la nostra nació la convivència i coordinació de la violència feixista legal i la il·legal i el fet que les dues estan encaminades a garantir la continuïtat de l'establishment.

Ha de quedar clar, especialment al jove, que aquests grups no són antisistema ni res per l'estil, com no ho eren les Seccions d'Assalt nazis. Ans al contrari, estan radicalment a fa-

vor de l'exploració de les persones, radicalment a favor del manteniment del sistema de classes, del qual són víctimes molts dels membres més joves d'aquests grupuscles feixistes.

L'extrema dreta avui

Alguns dels pilars en què es basa l'actual Estat espanyol van ser aixecats pel feixisme, que, tanmateix, va haver de renunciar a aspectes públics més visibles per garantir la seva pervivència en el postfranquisme. L'extrema dreta, que durant el franquisme es feia visible institucionalment i públicament, es va camuflar per permetre que el Regne d'Espanya mostres una aparença "democràtica".

La resistència a la dictadura pura i dura i el context internacional exigien un canvi. De canvis òbviament n'hi va haver. Així, a cap feixista no li havia de fer cap gràcia ni l'estat de les autonomies ni la possibilitat que els "rojos" aconseguissin el poder polític a través d'unes eleccions. Però ho van acceptar tot garantint-se no només la impunitat pels seus crims en el marc de la brutal repressió que es va produir durant la dictadura franquista, sinó que els membres del règim van quedar econòmicament i fàcticament ben col·locats (Samaranch, Martín Villa, Fraga, Suñer...). A més a més l'hereu del dictador esdevenia cap d'Estat.

Amb aquests antecedents no és estrany que l'extrema dreta estigui present més o menys evidentment en els diferents àmbits de la societat actual: poder econòmic; poder militar (exèrcit, Guàrdia Civil...); partits amb ampli suport ciutadà, partits que defensen sense embuts un ideari nazi o partits populistes com Plataforma per Catalunya...

Segons les necessitats del moment, es potència una o unes determinades estructures que de vegades estan interconnectades. El 2003 es van detenir a Saragosa membres d'una mena de secta ultradretana que eren soldats, el famós cas de l'assassí de les cartes de Madrid va resultar ser un exmilitar i membre dels Ultrasur. És lògic que un nazi fluctuï entre aquests diferents àmbits perquè en tots s'hi sent còmode. Només cal tenir present que els quaters de l'Exèrcit espanyol mantenen els escuts de l'època franquista.

És a dir, hi ha un feixisme sociològic, que permet, per exemple, que concorreguts bars al llarg d'importants vies de comunicació estiguin farcits de simbologia franquista i la presència

de la mateixa simbologia en els camps de futbol. Per això quan alguna instància de la institucionalitat fàctica del regne d'Espanya necessita efectes per lluitar il·legalment contra els qui veuen com un perill, ja siguin independentistes o emigrants, tenen un ampli planter on recórrer.

Als anys vuitanta del segle passat, els catalans vam patir els atacs del grup parapolicial Milícia Catalana quan el moviment independentista estava en expansió i tenia en joc una organització armada reconeguda. Durant l'època en què la ultradretana Milícia Catalana va actuar van ser atacats i destruïts diversos locals de l'MDT: local de l'MDT Nacional (carrer de Fontanella de Barcelona), local de l'MDT de Manresa, local de l'MDT de Pala-mós... Els dos primers van ser destruïts per artefactes explosius i el tercer atacat amb artefactes incendiàries. També la Crida i el MEN (Moviment d'Esquerra Nacionalista) van patir atacs d'aquest grup parapolicial.

Durant aquests anys es va poder comprovar l'estreta relació entre les forces de seguretat i l'extrema dreta. Per exemple, quan en un control rutinari la policia municipal va aturar dos membres de Milícia Catalana amb explosius, els van trobar una llista amb noms i adreces d'independentistes que portava la identificació de la comissaria de Via Laietana. Un altre cas que pràcticament va passar desapercbut va ser l'explosió que va provocar la mort 6 de desembre de 1989 d'un agent de país de la Policia Nacional quan estava fabricant un artefacte explosiu.

Tot i que encara cal fer un treball ingent i exhaustiu de documentació que demostrï amb noms concrets les relacions actuals de l'extrema dreta amb el poder (sobretot amb les forces d'ocupació, amb qui comparteixen una ideologia que té com a eixos bàsics l'espanyolisme, el masclisme, l'homofòbia i el racisme), és obvi que amb les poques dades de què es disposa es pot afirmar que aquestes relacions existeixen.

Un cas claríssim el tenim en les agressions que s'han produït en darrers temps en molts llocs dels Països Catalans (riera de Galà, Segarra, Vallès Occidental). En aquests casos,

la relació i la cooperació entre forces de seguretat del Regne d'Espanya i la ultradreta més lumpen són d'una evidència inqüestionable. Només cal recordar les paraules, reflectides a la premsa, que va dir un agent de la Guàrdia Civil quan aquests es trobaven observant un grup de feixistes que agredien uns assistents a un concert i se'ls va demanar per què no hi intervenien: "Hemos venido a defender a España" i "Mañana seremos más i no estaremos con vosotros". I "mañana" va ser quan una unitat d'intervenció de la Guàrdia Civil va carregar amb contundència contra la gent que s'enfrontava verbalment a uns feixistes que havien tornat a provocar.

Al Vallès ha aparegut amb una presència propagandística notable (pintades i cartells) l'MSR (Moviment Social Republicà), grup d'ultradreta i òbviament espanyolista que curiosament fa els seus cartells en català tot i que els seus membres es declaren anticalistes. Un altre fet curiós són els colors dels cartells: vermell, negre i blanc (i una senyera).

Aquests grups es dediquen a encaminar cap a la ultradreta els sectors de la joventut més desarrelada, producte de frustracions socials i de la ideologia espanyolista que escampa el sistema (especialment els mitjà i determinades forces polítiques suposadament progressistes).

Les actuacions d'aquests grupuscles van des de la provocació i atacs, que a vegades són indiscriminats i generen, consegüentment, inseguretat ciutadana (que porta els polítics de torn a reclamar més forces de seguretat) a la intoxicació per tal d'evitar el creixement de les organitzacions independentistes o de grups antisistèmics. En aquest sentit fan de vàlvula de seguretat.

Com que gairebé sempre aquesta convivència amb les forces d'ocupació resta oculta, aquest fet permet que els periodistes dels mitjàs convencionals, tan predisposats a analitzar i interpretar la realitat sota esquemes maniqueus i simplificadors, situïn en un mateix nivell les organitzacions revolucionàries d'esquerres i la ultradreta, amb la qual cosa la dreta ben plantada apareix com a aparentment moderada.

L'independentisme ha d'emprendre una pacient i llarga lluita ideològica per tal de fer veure

Què s'amaga darrere la deslocalització?

Un dels objectius de qualsevol sistema de dominació, com ara el capitalisme, és fer invisibles les bases sobre les quals se sustenta i amagar-ne les contradiccions.

En el cas del capitalisme, una de les qüestions que més s'esforça a amagar és l'estat permanent de crisi de superproducció en què es troba immers si fa no fa de des fa 30 anys. És a dir, la capacitat de producció és immensament superior a la capacitat adquisitiva a nivell mundial. A més, la com més va més gran capacitat tecnològica per produir tota mena d'articles de consum no ha anat acompanyada d'una reducció dels horaris de treball, ni del nivell d'exploració a què es troben sotmesos milers de homes i dones... Per tant, la producció de béns (físics o mentals) té com a finalitat primordial obtenir beneficis, no pas satisfer les necessitats de la població. Aquesta és la raó que explica per què, tot i el desenvolupament tan extraordinari de les forces productives, la pobresa en què viuen les 4/5 parts de la població mundial.

Davant de la crisi, l'objectiu dels capitalistes no és cap altre que obviar la seva crisi particular i utilitzar els seus capitals per continuar guanyant al mateix sector i país o, si cal, canviar de sector econòmic, de país, etc.

És en aquest marc que cal entendre el fenomen de la deslocalització, tan vell com el mateix capitalisme, ja que aquest sistema ha anat i va sempre a la recerca de les millors condicions per a la consecució del seu únic objectiu, l'obtenció del màxim benefici (mà d'obra barata, impostos baixos o nuls, subvencions, xarxa de transports, inexistència de moviment sindical...).

Ara bé, el que cal esbrinar és si estem davant d'una deslocalització, és a dir, davant el trasllat de les empreses a països on la mà d'obra, els impostos, el terreny, etc. són més barats, o si,

per contra, ens trobem davant del tancament generalitzat d'empreses, que sota l'excusa de la deslocalització troben certa comprensió per vendre-les o tancar-les, realitzar guanys i invertir-los en altres sectors com l'especulació financera dels capitals.

És cert que hi ha una certa deslocalització industrial motivada si més no per dos motius: trobar millors condicions globals d'exploració i, sobretot, ubicar la producció més a prop dels

nous mercats emergents.

Tanmateix, hem de tenir clar que de la quantitat total de capital invertit a nivell mundial, només una part molt petita (entre l'1 i el 10% segons les fonts) es dedica a inversió productiva, mentre que la resta (entre el 90 i el 99%) es pura inversió especulativa. A més a més, d'eixa petita part d'inversió productiva més del 72% (dades del 2003) és invertida als països industrialitzats, com ara els Estats Units, Alemanya, França...

